

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Siyam

Pagbubunyag ng Rebelyon ng 1888: Mga Aral mula sa Ikalawang Salinlahi ng Adventismong Laodiceano

Jeff Pippenger
2024-02-12

Ang ikalawang salinlahi ng Adventismong Laodiceano ay sumapit noong 1888, at ang salinlahing iyon ay sinasagisag sa kabanata walo ng Ezekiel, bilang ang ikalawang karumal-dumal, na kinakatawan ng “mga silid ng kaniyang imahinasyon.”

Kaya pumasok ako at nakita ko; at narito, bawa't anyo ng mga gumagapang, at mga karumaldumal na hayop, at ang lahat ng mga diyos-diyosan ng sambahayan ng Israel, na nakalarawan sa mga pader sa palibot. At nakatayo sa harap nila ang pitumpung lalaki sa hanay ng mga matatanda ng sambahayan ng Israel, at sa gitna nila ay nakatayo si Jaazaniah na anak ni Shaphan, na ang bawa't isa ay may hawak na kaniyang sisidlan ng kamanyang; at ang makapal na usok ng kamanyang ay pumailanlang. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, nakita mo ba ang ginagawa ng mga matatanda ng sambahayan ng Israel sa kadiliman, bawa't isa sa mga silid ng kani-kaniyang mga larawan? sapagkat sinasabi nila, Hindi kami nakikita ng Panginoon; pinabayaang Panginoon ang lupa. Ezekiel 8:10-12.

Ang mga silid ng mga imahen ay kumakatawan sa masasamang lihim na nasa mga puso ng yaong mga kinakatawan bilang mga sinaunang lalaki, at ipinasok nila ang mismong kasamaan na iyon hindi lamang sa mga silid ng kanilang mga isip, kundi pati sa mga silid ng santuwaryo ng Diyos.

Huwag kang kumain ng tinapay ng taong may masamang mata, ni huwag mong pagnasain ang kaniyang mga masasarap na pagkain; sapagkat kung ano ang iniisip niya sa kaniyang puso, gayon siya: Kumain ka at uminom, wika niya sa iyo; ngunit ang kaniyang puso ay hindi sumaiyo. Kawikaan 23:6, 7.

Ang kasamaan ng mga silid ng mga larawang iniisip ay nakasulat kapwa sa mga pader ng templo at sa mga pader ng mga isipan ng matatandang lalaki. Ang mga lihim na silid ng mga larawang iniisip ng ikalawang kasuklam-suklam na gawa sa Ezekiel kabanata walo ay kumakatawan sa ikalawang salinlahi ng Laodiceang Adventismo, at sa apat na kasuklam-suklam ang ikalawang kasuklam-suklam na gawa ay naglalaan ng higit na panahon upang bigyang-diin ang isang korporatibong paghihimagsik, bagaman ang lahat ng apat na kasuklam-suklam ay inilalarawan na isinasagawa ng mga lalaking inaasahang maging mga tagapagbantay ng bayan.

Ang tanda ng pagliligtas ay ipinataw sa mga “dumadaing at tumatangis dahil sa lahat ng mga karumaldumal na ginagawa.” Ngayon ay lumalabas ang anghel ng kamatayan, na kinakatawan sa pangitain ni Ezekiel ng mga lalaking may mga sandatang pangpuksa, na sa kanila ibinigay ang utos: “Patayin nang lubusan ang matanda at ang bata, pati ang mga dalaga, at ang maliliit na bata, at ang mga babae; ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo.” Sabi ng propeta: “Sinimulan nila sa matatandang

lalaki na nasa harap ng bahay.” Ezekiel 9:1-6. Ang gawaing paglipol ay nagsisimula sa mga nag-angking maging mga espirituwal na tagapagbantay ng bayan. Ang mga huwad na bantay ang unang mabubuwal. Walang kaaawaan at walang sasantuhin. Mga lalaki, mga babae, mga dalaga, at maliliit na bata ay napapahamak nang magkakasama. *The Great Controversy*, 656.

Ang paghihimagsik na nagmamarka sa pagdating ng ikalawang salinlahi ay partikular na iniuugnay sa pamunuan ng Adventismong Laodiceano, gaya ng natupad sa pagtitipon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1888 sa Minneapolis. Ito ay kinakatawan ng pariralang “ang matatanda ng sambahayan ni Israel” at gayundin ng “pitumpung lalaki.” Pitumpung matatanda ang nauugnay sa gawain ni Moises, at ang ikalawang pangkat ng mga alagad ni Jesus ay binubuo ng pitumpung lalaki. Ang “pitumpu” ay kumakatawan sa pamumuno, gayundin ang “matatanda.” Ang ikalawang kasuklamsuklam na bagay ay nagbibigay ng dagdag na diin sa pamunuan, at sa gayong paraan ay itinutuon ang diin sa kasuklamsuklam na bagay bilang may kaugnayan sa isang korporatibong paghihimagsik ng pamunuan.

Sa gitna ng pitumpung matatandang lalaki ay nakatayo si "Jaazaniah na anak ni Shaphan." Ang pangalang "Jaazaniah" ay nangangahulugang "nakarinig mula sa Diyos," at kumakatawan siya sa isang pamunuan na naghimagsik mismong sa panahong ang Diyos ay nagsasalita, sapagkat narinig niya ang Diyos, ngunit tumangging makinig, sapagkat ipinahayag niya na pinabayaan na ng Diyos ang kaniyang bayan, at na hindi nakikita ng Diyos ang nagaganap sa mga lihim na silid. Si Jaazaniah ay ang "anak ni Shaphan," at ang pangalang "Shaphan" ay nangangahulugang "magtago." Ang kalagayan ng ikalawang salinlahi ay kumakatawan sa isang paghihimagsik ng pamunuan na naghimagsik mismong sa panahong ang Diyos ay nagsasalita, at naniwala sila na hindi nakikita ng Diyos ni inaalintana ang kanilang mga gawa.

Itinala ni Sister White na ipinakita sa kanya ang mga pag-uusap ng pamunuan ng Laodiceang Adventismo sa panahon ng Kapunungang Pangkalahatan noong 1888. Sa Kapunungang Pangkalahatan noong 1888, ipinakita ng Diyos kay Sister White ang mga pagpupulong ng mga pinuno na kanilang idinaraos sa kanilang pagitan kapag inakala nilang hindi nakikinig ang Diyos. Doon, sa lihim ng kanilang mga silid, nagsalita sila ng masama laban kay Sister White, sa kanyang anak, at kina Elder Jones at Elder Waggoner. Inakala nila na maaari silang magsalita nang malaya, sapagkat hindi sila nakikita ng Diyos sa kanilang pribadong mga silid, ngunit ipinakita ng Diyos ang mismong mga pag-uusap na ito sa propetisa. Sila ay nasa isang pagpupulong ng buong kapulungan, at ayon sa inspirasyon ay naririnig nila ang mensahe ng huling ulan, ngunit tumanggi silang makinig.

Ano ang nagbunga ng isang pamunuan na nagpakita ng gayong hayagang paghihimagsik noong 1888, anupat inihalintulad ito ni Sister White sa paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram?

Kapag naliwanagan ka ng Espiritu Santo, makikita mo ang lahat ng kasamaan sa Minneapolis sa tunay nitong anyo, gaya ng pagtingin doon ng Diyos. Kung hindi na kita muling makita sa mundong ito, pakasiguro ka na pinatatawad kita sa dalamhati, kapighatian, at pasanin ng kaluluwa na idinulot mo sa akin nang walang anumang dahilan. Ngunit alang-alang sa iyong kaluluwa, alang-alang sa Kanya na namatay para sa iyo, nais kong makita mo at ikumpisal ang iyong mga kamalian. Nakiisa ka sa mga lumaban sa Espiritu ng Diyos. Taglay mo ang lahat ng

ebidensiyang kailangan mo na ang Panginoon ay kumikilos sa pamamagitan ng mga Kapatid na Jones at Waggoner; ngunit hindi mo tinanggap ang liwanag; at matapos ang mga damdaming pinairal at ang mga salitang winika laban sa katotohanan, hindi mo naramdamang handa kang ikumpisal na ikaw ay nagkamali, na ang mga lalaking ito ay may mensahe mula sa Diyos, at iyong minaliit kapwa ang mensahe at ang mga sugo.

Kailanma'y hindi ko pa nakita sa gitna ng ating bayan ang gayong matibay na pagkakuntento sa sarili at kawalang-kahandaang tumanggap at kilalanin ang liwanag, gaya ng nahayag sa Minneapolis. Ipinakita sa akin na wala ni isa sa pangkat na nagkukop sa espiritong nahayag sa pulong na iyon ang muling magkakaroon ng malinaw na liwanag upang matalos ang kahalagahan ng katotohanang ipinadala sa kanila mula sa langit, hangga't hindi nila ibinababa ang kanilang kapalaluan at ipinahayag na hindi ang Espiritu ng Diyos ang nagpapakilos sa kanila, kundi ang kanilang isipan at puso ay napuspos ng pagkiling at pagtatangi. Nais ng Panginoon na lumapit sa kanila, na pagpalain sila at pagalingin sa kanilang mga pagtalikod, ngunit hindi sila tumalima. Pinakilos sila ng gayunding espiritu na nag-udyok kina Korah, Dathan, at Abiram. Ang mga lalaking iyon sa Israel ay nagpasiyang salungatin ang lahat ng katibayan na magpapatunay na sila'y mali, at nagpatuloy sila sa kanilang landas ng pagkakawalay ng loob hanggang sa marami ang nahila upang makipisan sa kanila.

Sino ang mga ito? Hindi ang mahihina, hindi ang mga mangmang, hindi ang mga hindi naliwanagan. Sa paghihimagsik na iyon ay may dalawang daan at limampung prinsipeng mga bantog sa kapulungan, mga lalaking tanyag. Ano ang kanilang patotoo? "Banal ang buong kapulungan, bawat isa sa kanila, at ang Panginoon ay nasa gitna nila: bakit nga ninyo itinataas ang inyong sarili higit sa kapulungan ng Panginoon?" [Numbers 16:3]. Nang nalipol si Korah at ang kanyang mga kasamahan sa ilalim ng hatol ng Diyos, ang bayang kanilang nilalang ay hindi nakakita ng kamay ng Panginoon sa himalang ito. Kinabukasan ng umaga, inakusahan ng buong kapulungan sina Moises at Aaron, "Pinatay ninyo ang bayan ng Panginoon" [Verse 41], at sumapit ang salot sa kapulungan, at mahigit sa labing-apat na libo ang nalipol.

Nang nabalak kong lisanin ang Minneapolis, ang anghel ng Panginoon ay tumayo sa aking tabi at nagsabi: 'Hindi gayon; may ipinagagawa sa iyo ang Diyos sa lugar na ito. Ang mga tao ay muling ginaganap ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram. Inilagay Kita sa iyong nararapat na katayuan, na hindi kikilalanin ng mga wala sa liwanag; hindi nila pakikinggan ang iyong patotoo; ngunit sasaiyo Ako; ang Aking biyaya at kapangyarihan ang magtataguyod sa iyo. Hindi ikaw ang kanilang hinahamak, kundi ang mga sugo at ang mensaheng Aking ipinadadala sa Aking bayan. Ipinakita nila ang paghamak sa salita ng Panginoon. Binulag ni Satanas ang kanilang mga mata at pinilipit ang kanilang paghatol; at malibang ang bawat kaluluwa ay magsisi sa kanilang kasalanang ito, ang hindi pinabanal na kasaralang ito na lumalapastangan sa Espiritu ng Diyos, sila'y lalakad sa kadiliman. Aalisin Ko ang kandelerong mula sa kinalalagyan nito malibang magsisi sila at magbalik-loob, upang sila'y Aking pagalingin. Pinadilim nila ang kanilang espirituwal na paningin. Ayaw nila na ipamalas ng Diyos ang Kaniyang Espiritu at ang Kaniyang kapangyarihan; sapagkat taglay nila ang diwa ng panlilibak at pagkasuklam sa Aking salita. Kawalang-seryoso, pagwawalang-kabuluhan, pagbibiro, at paglolokohan ay araw-araw na isinasagawa. Hindi nila inilagak ang kanilang puso upang hanapin Ako. Sila'y lumalakad sa mga ningas na sila mismo ang nagsindi, at

malibang magsisi sila, hihiga sila sa kapighatian. Ganito ang sabi ng Panginoon: Manatili ka sa iyong puwesto ng tungkulin; sapagkat Ako ay sumasaiyo, at hindi Kita iiwan ni pababayaan.' Ang mga salitang ito mula sa Diyos ay hindi ko nangahas na ipagsawalang-bahala.

Ang liwanag ay nagniningning sa Battle Creek sa malinaw at maningning na mga sinag; ngunit sino sa mga nakilahok sa pagpupulong sa Minneapolis ang lumapit sa liwanag at tumanggap ng mayamang mga kayamanan ng katotohanang ipinadala sa kanila ng Panginoon mula sa langit? Sino ang nakipagsabay, hakbang sa hakbang, sa Pinuno, si Cristo Jesus? Sino ang lubos na nagkumpisal ng kanilang maling sigasig, ng kanilang pagkabulag, ng kanilang mga panibugho at masasamang hinala, ng kanilang pagsalansang sa katotohanan? Wala ni isa man; at dahil sa kanilang matagal na pagpapabaya sa pagkilala sa liwanag, iniwan na sila nito nang malayong-malayo sa hulihan; hindi sila lumalago sa biyaya at sa pagkakilala kay Cristo Jesus na ating Panginoon. Nabigo silang tanggapin ang kinakailangang biyaya na sana'y kanilang natamo, at na sana'y nakapagpatibay sa kanila upang maging mga lalaking matatag sa karanasang panrelihiyon.

Ang paninindigang tinayuan sa Minneapolis ay waring isang di-malalampasang hadlang na sa malaking antas ay nagkulong sa kanila kasama ng mga mapagduda, mga mapagtanong, at ng mga tumatanggi sa katotohanan at sa kapangyarihan ng Diyos. Kapag dumating muli ang isa pang krisis, yaong malaon nang sumalansang sa mga patunay na patung-patong ay muling susubukin sa mga puntong doon sila lantad na nabigo, at magiging mahirap para sa kanila na tanggapin ang mula sa Diyos at tanggihan ang mula sa mga kapangyarihan ng kadiliman. Kaya't ang tanging ligtas na landas nila ay ang lumakad sa kababaang-loob, na gumagawa ng mga landas na tuwid para sa kanilang mga paa, upang ang pilay ay huwag mailigaw. Lubhang mahalaga kung kanino tayo nakikisama, kung sa mga taong lumalakad na kasama ng Diyos at sumasampalataya at nagtitiwala sa Kanya, o sa mga taong sumusunod sa sarili nilang inaakalang karunungan, na lumalakad sa mga alipato ng apoy na sila rin ang nagsindi.

Ang oras, ang pagmamalasakit, at ang pagpapagal na kinakailangan upang salungatin ang impluwensiya ng mga kumilos laban sa katotohanan ay naging lubhang malaking kawalan; sapagkat sana'y naiusad na natin nang ilang taon ang ating kaalamang espirituwal; at napakarami, napakaraming kaluluwa ang sana'y naidagdag sa iglesya kung yaong mga nararapat sanang lumakad sa liwanag ay nagpatuloy sa pagkakilala sa Panginoon, upang makilala nila na ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga. Ngunit kapag napakaraming pagpapagal ang kailangang gugulin mismo sa loob ng iglesya upang salungatin ang impluwensiya ng mga manggagawang tumindig na parang pader na granito laban sa katotohanang ipinapadala ng Diyos sa Kaniyang bayan, ang sanlibutan ay naiiwan sa relatibong kadiliman.

Nilayon ng Diyos na ang mga bantay ay magsibangon at, sa nagkakaisang tinig, magpahayag ng isang tiyak na mensahe, na nagbibigay sa pakakak ng tiyak na tunog, upang ang buong bayan ay agad na magsipunta sa kani-kaniyang puwesto ng tungkulin at gampanan ang kani-kaniyang bahagi sa dakilang gawain. Kung magkagayo'y ang matinding at malinaw na liwanag ng isa pang anghel na bumababa mula sa langit na may dakilang kapangyarihan ay sana'y napuspos ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. Nahuli na tayo nang maraming taon; at

yaong mga nanindigan sa pagkabulag at humadlang sa pagsulong ng mismong mensaheng nilayon ng Diyos na lumabas mula sa pulong sa Minneapolis na gaya ng isang ilawang nagniningas, ay may pangangailangang magpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap ng Diyos at makita at maunawaan kung paanong nahadlangan ang gawain dahil sa pagkabulag ng kanilang isipan at sa katigasan ng kanilang puso. Manuscript Releases, tomo 14, 107-111.

Ano ang nagluwal ng isang pamunuan na nagpakita ng gayong hayagang paghihimagsik noong 1888, anupa't inihambing ito ni Sister White sa paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram? Walang pasubali, nasa paghihimagsik ng 1863 ang kasagutan, na naghanda ng daan para sa mga higit pang karumaldumal, ayon sa ipinahayag kay Ezekiel. Ang pagtanggig sa "seven times" ng Levitico dalawampu't anim, at ang pagpapakilala ng isang huwad na tsart, ay magbubunga ng pangangailangang itaguyod ang huwad noong 1863. Kaya, mamamasdan ni Miller na ang kaniyang mga hiyas ay magkakawatak-watak at matatakpan ng basura at ng mga huwad na hiyas at salaping barya. Ayon sa isang pangmundong kasabihan, "ang kasaysayan ay isinusulat ng mga mananagumpay."

Bagaman hindi sila ang tunay na nagwagi, ang mga namumuno sa Iglesyang Laodiceang Adbentista ay gumugol ng panahon at pagsisikap upang bumuo ng isang salaysay na pangkasaysayan na nagpapatibay sa lumalalang paghihimagsik sa loob ng apat na salinlahi, sa pagtatangkang ilagay ang paghihimagsik na iyon sa isang liwanag na malayo sa tunay na kasaysayang itinala ng mga anghel sa langit. Ang pagrebisa ng kasaysayan ay isang tampok na katangian ng mga Heswita ng Simbahang Katolika, at ang rebisyonismong pangkasaysayan ay naging pangkaraniwang gawi ng mga historyador na Laodiceang Adbentista. Ang isinusulat sa mga panahong ito ng mga "historyador" na Laodiceang Adbentista hinggil sa sesyon ng Minneapolis General Conference ay isang klasikong halimbawa ng rebisyonismong pangkasaysayan.

Maaaring may iilan sa mga rebelde mula sa kumperensiyang iyon na sa kalaunan ay nagsisi; ngunit ang eksepsiyon sa tuntunin ay hindi nagwawalang-bisa sa tuntunin. Si Sister White ay inutusan na manatili at itala ang pagpupulong, sapagkat ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram ay muling nagaganap. Ang pagbabalankas ng mga historyador na Adventista ng patotoo na umiikot sa tanong kung ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay naunawaan o hindi naunawaan; itinakwil o hindi itinakwil, o pagkatapos ay tinanggap, ay isang pag-iwas sa inspiradong patotoo hinggil sa isang paghihimagsik na inihalimbawa nina Korah, Dathan, at Abiram.

Sino sa tatlong rebeldeng iyon ang ipinakita ng kasulatan ni Moises na pagkaraan ay nagsisi at muling tinanggap sa pamumuno kasama ni Moises?

Si Korah, ang pangunahing pasimuno sa kilusang ito, ay isang Levita, mula sa angkan ni Kohath, at pinsan ni Moises; siya'y isang lalaking may kakayahan at impluwensiya. Bagaman itinalaga sa paglilingkod sa tabernakulo, hindi na siya nasisiyahan sa kaniyang katayuan at nagnasang matamo ang karangalan ng pagkapari. Ang pagkakaloob kay Aaron at sa kaniyang sambahayan ng katungkulang saserdotal, na dating nakaatang sa panganay na anak ng bawat sambahayan, ay nagbunga ng panibugho at kawalang-kasiyahan, at sa loob ng ilang panahon

ay lihim na sumasalansang si Korah sa kapamahalaan nina Moises at Aaron, bagaman hindi pa siya nangahas sa anumang hayagang gawa ng paghihimagsik. Sa wakas ay binalangkas niya ang mapangahas na panukala na pabagsakin kapwa ang kapamahalaang sibil at ang panrelihiyon. Hindi siya nabigong makatagpo ng mga kapanig. Malapit sa mga tolda ni Korah at ng mga Kohatita, sa gawing timog ng tabernakulo, naroon ang kampamento ng lipi ni Ruben, at ang mga tolda nina Dan at Abiram, dalawang prinsipe ng liping ito, ay malapit sa tolda ni Korah. Ang mga prinsipe na ito ay madali namang nakiisa sa kaniyang mga mapag-ambisyong balak. Yamang sila'y mga inapo ng panganay na anak ni Jacob, ipinag-angkin nila na sa kanila nauukol ang kapamahalaang sibil, at ipinasiyá nilang paghatian kasama ni Korah ang mga karangalan ng pagkapari.

Ang kalagayan ng damdamin sa sambayanan ay pumabor sa mga pakana ni Korah. Sa kapaitan ng kanilang pagkadmaya, nagbalik ang dati nilang pagdududa, panibugho, at poot, at muli, ang kanilang mga reklamo ay itinutok laban sa kanilang matiyagang pinuno. Ang mga Israelita ay patuloy na nalilimutan ang katotohanang sila ay nasa ilalim ng banal na patnubay. Nakalimutan nila na ang Anghel ng tipan ang kanilang di-nakikitang pinuno, na, sa tabing ng haliging ulap, ang presensiya ni Cristo ang nauuna sa kanila, at na mula sa Kaniya tinanggap ni Moises ang lahat ng kaniyang tagubilin.

“Ayaw nilang magpasakop sa kakilakilabot na hatol na silang lahat ay mamamatay sa ilang, kaya handa silang kapitan ang bawat pakunwaring dahilan upang maniwalang hindi ang Diyos kundi si Moises ang umaakay sa kanila at siyang nagpahayag ng kanilang hatol. Ang pinakamabubuting pagsisikap ng pinakamaamong tao sa ibabaw ng lupa ay hindi nakapigil sa pagsuway ng bayang ito; at bagaman ang mga tanda ng pagkagalit ng Diyos sa kanilang dating pagsuway at katigasan ay nasa harap pa rin nila—na makikita sa kanilang nawasak na mga hanay at nabawang bilang—hindi nila isinapuso ang aral. Muli silang nadaig ng tukso.” Mga Patriarka at mga Propeta, 395, 396.

Nagsimula ang Adbentismong Laodiceano noong 1856, at noong 1863 ito ay naging opisyal na inirehistrong Iglesiang Adbentista Laodiceano. Gaya ng natalakay na sa mga naunang artikulo, walang inspiradong patotoo na ang Laodicea ay kailanman maliligtas. Hindi ito maliligtas maliban kung pagsisihan nito ang kalagayan nito at tanggapin ang karanasang isinasagisag ng Filadelfia. Ang Laodicea ay isang bayang hinahatulan, sa paraang isusuka ito mula sa bibig ng Panginoon. Bilang iglesiang Laodiceano, tinutukoy ng inspirasyon na ang iglesia ay itinalagang magpagala-gala sa ilang, gaya ng ginawa ng sinaunang Israel.

Sino sa mga mapaghihimagsik ng sinaunang Israel ang naglagalag sa ilang sa loob ng apatnapung taon at pagkatapos ay pumasok sa Lupang Pangako? Wala ni isa man, at ang kanilang paglalagalag ay naging tipo ng paglalagalag ng makabagong Israel.

Ang paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram (na nagsilbing tipo ng paghihimagsik noong 1888) ay nakasalig sa kanilang pagtanggap tanggapin ang hatol sa bayan na nagtatakda na sila'y magpagala-gala sa ilang sa loob ng apatnapung taon. Ang paghihimagsik noong 1888 ay nakasalig sa pagtanggap ng pamunuan sa pahayag na tumutukoy sa kanila bilang Laodicea at nagtatakda na sila'y magpagala-gala pa sa ilang sa loob ng marami pang taon dahil sa kanilang pagsuway.

Ang mensaheng ibinigay sa atin nina A. T. Jones at E. J. Waggoner ay ang mensahe ng Diyos para sa iglesia sa Laodicea, at sa aba ng sinumang nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan, ngunit hindi sinasalamin sa iba ang mga sinag na kaloob ng Diyos. *The 1888 Materials*, 1053.

Ang mga matatanda, na itinakdang maging mga tagapangalaga ng sambayanan noong 1888, ay naniwalang sila ay “mayaman at nananagana sa mga pag-aari.” Sa susunod na artikulo, ating susuriin kung ano ang nagdulot ng kalagayang ito bago ang 1888.

Lubhang nalulumbay ang aking kaluluwa sa makitang kung gaano kabilis tanggapin ng ilang nagkaroon na ng liwanag at katotohanan ang mga panlilinlang ni Satanas, at mabighani sa isang huwad na kabanalan. Kapag ang mga tao ay tumatalikod mula sa mga palatandaang itinatatag ng Panginoon upang maunawaan natin ang ating katayuan gaya ng itinakda sa propesiya, sila’y humahayo na hindi nila batid kung saan sila patutungo.

Ako’y nag-aalinlangan kung ang tunay na paghihimagsik ay kailanman nagagamot. Pag-aralan sa Patriarchs and Prophets ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram. Ang paghihimagsik na ito ay lumawak, sumaklaw sa higit pa sa dalawang lalaki. Ito’y pinamunuan ng dalawang daan at limampung mga pangulo ng kapulungan, mga lalaking bantog. Tawagin ang paghihimagsik sa tamang pangalan nito at ang apostasya sa tamang pangalan nito, at saka isaalang-alang na ang karanasan ng sinaunang bayan ng Diyos, kasama ang lahat ng hindi kanais-nais na katangian nito, ay tapat na itinala upang maging bahagi ng kasaysayan. Idinedeklara ng Kasulatan, “Ang mga bagay na ito ... ay sinulat upang tayo’y paalalahanan, na sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan.” At kung ang mga lalaki at babaeng may kaalaman sa katotohanan ay napakalayo na ang pagkakahiwalay sa kanilang Dakilang Pinuno anupa’t tatanggapin nila ang dakilang pinuno ng apostasya at tatawagin siyang Cristo na ating Katuwiran, ito’y sapagkat hindi sila lumusong nang malalim sa mga minahan ng katotohanan. Hindi nila kayang pag-ibahin ang mahalagang mineral sa mababang-uri na materyal.

Basahin ang mga babalang saganang ibinigay sa Salita ng Diyos hinggil sa mga bulaang propeta na papasok dala ang kanilang mga heresiya, at kung maaari ay ililigaw maging ang mga hinirang. Sa harap ng mga babalang ito, bakit hindi nakikilala ng Iglesia ang huwad mula sa tunay? Yaong sa anumang paraan ay nailigaw nang ganito ay kailangang magpakumbaba sa harap ng Diyos at taos-pusong magsisi, sapagkat napakadali silang nailigaw. Hindi nila nakilala ang tinig ng tunay na Pastol mula sa tinig ng isang di-kilala. Nawa’y suriin muli ng lahat ng gayon ang kabanatang ito ng kanilang karanasan.

Sa loob ng mahigit kalahating siglo ay patuloy na nagkakaloob ang Diyos sa Kaniyang bayan ng liwanag sa pamamagitan ng mga patotoo ng Kaniyang Espiritu. Pagkaraan ng lahat ng panahong ito, ipinaubaya ba sa iilang lalaki at sa kanilang mga asawa ang pag-alis ng pagkakalinlang sa buong iglesia ng mga mananampalataya, sa pamamagitan ng paghayag na si Gng. White ay isang huwad at manlilinlang? “Sa kanilang mga bunga ninyo sila makikilala.”

Yaong mga kayang ipagsawalang-bahala ang lahat ng katunayang ibinigay sa kanila ng Diyos, at ibaligtad ang pagpapalang iyon upang maging sumpa, ay dapat manginig sa pangamba para sa kaligtasan ng kanilang sariling mga kaluluwa. Ang kanilang kandelerero ay aalisin sa

kinalalagyan nito malibang magsisi sila. Inalipusta ang Panginoon. Ang pamantayan ng katotohanan, ng mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, ay iniwang nakaladkad sa alabok. Kung pababayaan ang mga bantay na iligaw ang bayan sa ganitong paraan, pananagutin ng Diyos ang ilang kaluluwa dahil sa kakulangan ng matalas na pagkilatis upang matuklasan kung anong uri ng pagkain ang ibinibigay sa Kanyang kawan.

Nagkaroon na ng mga apostasya, at ipinahintulot ng Panginoon na ang mga bagay na ganitong uri ay magkaanyo noong nakaraan, upang ipakita kung gaano kadalang maililigaw ang Kaniyang bayan kapag umaasa sila sa mga salita ng mga tao sa halip na sila mismo ang magsaliksik sa mga Kasulatan, gaya ng ginawa ng mararangal na mga taga-Berea, upang tingnan kung gayon nga ang mga bagay na ito. At ipinahintulot ng Panginoon na ang mga bagay na ganitong uri ay maganap upang maipahayag ang mga babala na magaganap ang gayong mga bagay.

Ang paghihimagsik at apostasiya ay nasa mismong hangin na ating nilalanghap. Maapektuhan tayo ng mga ito, malibang sa pananampalataya ay iatang natin ang ating walang-kayang mga kaluluwa kay Cristo. Kung napakadaling maililigaw ang mga tao ngayon, paano sila makatatayo kapag si Satanas ay magpapanggap na si Cristo at gagawa ng mga himala? Sino ang hindi matitinag sa kaniyang mga panlilinlang noon—na nagpapahayag na siya si Cristo, gayong si Satanas lamang iyon na umaako sa katauhan ni Cristo, at waring isinasagawa ang mga gawa ni Cristo? Ano ang pipigil sa bayan ng Diyos upang huwag ibigay ang kanilang katapatan sa mga bulaang Cristo? ‘Huwag kayong sumunod sa kanila.’

Ang mga doktrina ay dapat maunawaang malinaw. Ang mga lalaking tinanggap upang mangaral ng katotohanan ay dapat na nakaangkla; kung magkagayon, ang kanilang sasakyang-dagat ay makatatagal laban sa unos at bagyo, sapagkat ang angkla ang mahigpit na humahawak sa kanila. Lalaganap ang mga panlilinlang, at dapat nating tawagin ang paghihimagsik sa wasto nitong pangalan. Dapat tayong tumindig na nakasuot ng buong baluti. Sa tunggaliang ito, hindi lamang mga tao ang ating kaharap, kundi mga pamunuan at mga kapangyarihan. Ang ating pakikipagbaka ay hindi laban sa laman at dugo. Basahin nawa nang maingat at may bigat sa ating mga iglesya ang Efeso 6:10–18. Notebook Leaflets, 57, 58.